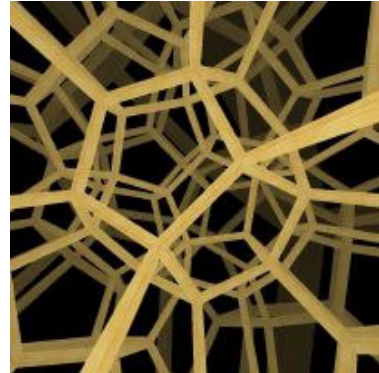
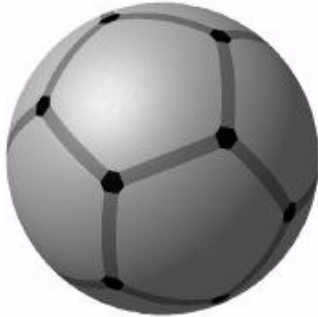

JOAN GOLS I CAMP

No se'n disposen dades biogràfiques. Tan sols se sap que va ser tocat per la vareta de la fortuna fa uns quants anys i ara deu campar en algun racó paradisiàc del planeta. Gran aficionat al futbol, Joan Gols va començar un pelegrinatge per Espanya per conèixer de prop la seva passió. La basarda a viatjar en avió, el va obligar a viatjar en tren, fet que el va fer conèixer la seva segona gran passió: la literatura.

Una experiència sobrenatural, gairebé mística, al País Basc ho va canviar tot.

A partir de dades proporcionades per la sonda espacial WMAP, cosmòlegs de l'*Observatoire de Paris* han formulat la hipòtesi que l'Univers és finit. Es creu que té una forma que correspon a l'espai dodecaèdric de Poincaré, delimitat per una esfera formada per la juxtaposició de dotze pentàgons (il·lustració de l'esquerra) constituïda per multitud de dodecaèdres esfèrics (il·lustració de la dreta).

Il·lustracions i text a partir de l'article de J. R. Luminet i altres (2003) "Dodecahedral space topology as an explanation for weak wide-angle temperature correlations in the cosmic microwave background"

(*Nature*, 425: 593-595)

Fa exactament dos anys vaig rebre un sobre encoixinat, d'aquells farcits de bombolletes d'aire. El sobre duia un segell on hi havia estampada una data mig esborrada. Només hi havia escrit el meu nom, cognom i adreça, sense remitent.

Vaig obrir-lo amb la incertesa que tan sols coneix qui ha rebut el present d'un desconegut. Dins hi havia un full doblegat i un disquet de tres i mig. Escrit al full, a mà, vaig llegir cinc paraules i tres inicials:

Faci'n el que cregui convenient

J. G. C.

Vaig asseure'm davant l'ordinador i vaig obrir l'únic arxiu que hi havia enregistrat al disquet — una imprudència, ja que ni tan sols el vaig fer passar abans per l'antivirus—, un fitxer que contenia un únic document de text que duia per nom “Onze faules i un partit”, que amb prou feines ocupava la quarta part de la capacitat del disc. Vaig començar a llegir-lo directament a la pantalla, sense dignar-me a imprimir ni una sola línia. Vaig passar alternativament del somriure sorneguer a la vergonya, del divertiment al desencís, de la perplexitat a l'enuig. Dues hores després, quan duia llegida la *primera part* i el *descans*, vaig adonar-me, amb la certesa aclaparadora pròpia dels descobriments, que aquell document —aquell “partit”— era una càrrega de profunditat contra un fet que ens ha vingut imposat, un fenomen que s'immisceix sense permís a les nostres vides tan bon punt arribem al món. En acabar de llegir-lo, vaig comprendre per què havien de ser onze, les faules. Ni una més, ni una menys.

Sospito que Joan Gols i Camp (J.G.C.), l'autor dels textos que segueixen a aquest breu pròleg, és a hores d'ara en un país llunyà, gaudint noblement de la seva fortuna. No sé per què em va escollir a mi, i ignoro què esperava que jo fes d'aquell document.

Confesso que tan sols és atribuïble a mi el fet d'haver ensopegat casualment amb un treball científic i cosmològic de gran transcendència, la imatge i la ressenya del qual s'han pogut veure i llegir al començament. La hipòtesi que planteja ho explica tot (ho sospitava: som en una immensa pilota, dins la xarxa d'una porteria de dimensions incommensurables). També he de dir que sóc culpable d'haver canviat el títol original de l'obra. Espero que després de llegir-la es comprendrà per què.

He tardat dos anys a decidir-me i segueixo sense entendre per què Joan Gols m'ho va enviar precisament a mi. Després de rellegir-ho tot del dret i del revés, de sospesar la inconveniència de posar el dit a la nafra, m'he deslliurat d'un pes que em començava a llastrar la consciència. M'he tret del damunt aquella sentència que em retronava constantment al cap — “Faci'n el que cregui convenient”— i la llosa que contenia el disquet, el testimoni d'una conversió que tal vegada podria fer oscil·lar la balança (ni que tan sols fos menys de mig mil·límetre).

JdM